

เยียมนรก

โดย หลวงดาแพรเยื่อไม้

จัดพิมพ์ โดย ธรรมสภา

วัตถุนิยมอันเป็นรากฐานของวิทยาการแผนใหม่ ได้ทำให้เรื่องสวรรค์ – นรกพังทลายลงไปเกือบไม่เหลือไว้ในความคิดคำนึงของคนปัจจุบัน เพราะถือว่าพิสูจน์ไม่ได้ บางลัทธิถึงกับเห็นว่าเป็นยาเสพติดให้โทษ ในทางธรรมเล่า ก็เกิดมีนักธรรมบางประเภท จัดเอานรกสวรรค์ เป็นอุปาทานอันร้ายกาจ ทำให้ไปนิพพานช้า

เมื่อมีการพูดถึงนรกสวรรค์กันขึ้นมา ก็มักจะพูดถึงกันอีกทัศนะหนึ่ง เช่นในแง่เปรียบเทียบที่ไม่มีสาระอยู่ในตัวเอง นรกสวรรค์ตามทัศนะใหม่เอี่ยมนี้ จะต้องลบล้างล้าสมัยได้ ชื่นนรกตถกสวรรค์กันอย่างทันตาเห็น หากใครไปพูดถึงนรกสวรรค์ตามความหมายเดิมซึ่งมีอยู่ในคัมภีร์พระศาสนา ก็ถูกจัดเป็นบุคคลประเภท “หัวเก่า” ล้าสมัย นี่คือการพังทลายของนรกสวรรค์

ก็เมื่อนรกสวรรค์พังทลาย หรือได้ถูกแปลงรูปไปเสียแล้วเช่นนี้ รากฐานแห่งจรรยาของมนุษย์คือ **hiriโอตตปปะและศรัทธาอันบริสุทธิ์** ก็พลอยแปรปรวนไปด้วย เป็นเหตุให้คนเราอายุชั่วกัลวบาปกัน อีกแบบหนึ่ง คือจะอายุและเกรงกลัวกันก็ต่อเมื่ออยู่ในที่แจ้งเท่านั้น ส่วนศรัทธาในความดีเล่า ก็ไม่นิยม “**ปิดทองหลังพระ**” ไม่ยอมทำความดีในที่ลับ เหตุนี้จึงทำให้มีป้ายและคำโฆษณาของนักบุญมากมาย นี่แหละจรรยาของนักบุญยุคใหม่ ยุคที่นรกสวรรค์ถูกลืมและเยาะเย้ย

แม้รศสวรรณจะถูกลืม และคัมภีร์พระศาสนา เช่น เนมิราชชาดก หรือ มัลลยสูตร จะไม่ได้รับการเคารพนับถือจากนักศึกษารุ่นใหม่ แต่ก็ยังมี ประสพการณ์จากบางคน ซึ่งเกิดมาพ้องตรงกันกับเหตุการณ์ หรือเนื้อหาที่ ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์ หลวงตาขอเชิญท่านพิจารณาเรื่องดังต่อไปนี้

เด็กหญิงลัดดา อินทวิชิตร อายุย่าง ๑๔ ปี อยู่กับคุณปู่คุณย่าของเธอ ที่บ้านเลขที่ ๓๔ ตรอกพระยาไม้ ติดกับวัดหลวงตา มาตั้งแต่อายุ ๖-๗ ขวบ ตามปกติคุณย่าของเธอ (นางวงษ์ จุงใจ) เป็นคนใจบุญ ทำบุญใส่ บาตรเป็นประจำในตอนเช้า ตอนเพลก็จัดปรุงอาหารถวายพระตามกฎิ ต่างๆ โดยให้เด็กหญิงลัดดาผู้นี้บ้าง คนในบ้านบ้าง ตนเองบ้าง นำไป ถวาย

และมีเพียงแต่พระเจ้าพระสงฆ์เท่านั้น ยังเผื่อแผ่ไปถึงสัตว์นานาชนิด เช่น แมว สุนัข ไก่ นก (กระจอก) กา ทั้งในบ้านและที่วัด โดยเฉพาะรอบกฎิของหลวงตา แมว สุนัข และนกกระจอกอดมสมบุรณ์ ผู้มีหน้าที่นำมาเลี้ยงก็คือเด็กหญิงลัด ดาผู้นี้ พระเถรมักจะสัพยอกเธอ โดยตั้งสมญาว่า “เทพีข้าวแมว” บ้าง “ก๊” บ้าง ซึ่งเธอก็ไม่เคยโกรธ

นอกจากนี้ยังปรากฏว่าคุณย่ามีความเข้มงวดกวดขันในเรื่องจรรยา มารยาทของ เธอมาก อบรมให้นอบน้อมพระเจ้าพระสงฆ์ และผู้หลักผู้ใหญ่ ขยันขันแข็งใน กิจบ้านการครัวอย่างเกือบจะผิดวิสัยเด็ก ต้องตื่นแต่เช้ามีดเข้าครัวหุงต้มและ รับไปจ่ายตลาด เพื่อกลับมาจัดปรุงอาหารให้ทันใส่บาตรพระ

เสร็จจากงานครัวและใส่บาตรแล้วก็นำหนังสือพิมพ์ ไปถวายให้พระเถรในวัด ได้อ่าน หลายกฎิ ขุนสุนัษ เลี้ยงแมว เอาข้าวสารไปหว่านโปรยเลี้ยงนก ตามที่ ต่างๆ จากนั้นก็ประกอบงานอาชีพโดย คุณย่าได้จัดปรับปรุงในด้านติดถนนเป็น บริการเสริมสวย และฝึกปรือเธอให้รู้จักศิลปะเสริมความงาม เมื่อคิดถึงอายุของ เธอแล้ว ก็นับว่ามีฝีมือน่าชมทีเดียว ลูกค้าของเธอมากเหมือนกัน

มาเมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๑๐ เช้ามีดเธอนอนไม่ตื่น ถึงคุณย่าจะปลุกด้วย วิธีรุนแรงเธอก็นอนเงิบ คุณย่าแปลกใจเพราะปกติเด็กหญิงลัดดาไม่เคยดื้อ และเกรงกลัวอยู่ เมื่อสัมผัสถูกต้องเนื้อตัวดู เย็นชืด เมื่ออุ้ม ก็อ่อนปวกเปียก คุณย่าตกใจ จึงปลุกสามี (ส.ต.อ. ผาด จุงใจ) ให้ลุกขึ้น แล้วก็ช่วยกันแก้ไข ปฐมพยาบาล คล่าชีพจรรไม่เด่น เอาสำลีรองมูก ไม่มีลมผ่าน, ตกลงนำส่ง โรงพยาบาลศิริราช เมื่อแพทย์รับไว้และทำการแก้ไขพยาบาล ส.ต.อ.ผาด กับ เพื่อนคนหนึ่งก็อยู่เฝ้าใช้เวลานานจนเวลาผ่านไปประมาณ ๙.๓๐ น. จึงฟื้น

อาการแรกที่เธอฟื้น เธอได้ร้องว่า “หนูกลัวแล้ว อย่าทำหนูเลย” สองสาม ครั้ง มีอาการตัวสั่นหวาดกลัว ส.ต.อ.ผาด เห็นดังนั้นจึงพูดปลอบ “ปู่อยู่กับหนู ที่นี่ หนูไม่ต้องกลัวอะไร.....” เธอหยุดร้อง ลืมตาแล้วก็หลับไป หายใจ เหนื่อยหอบตัวสั่นเทา คุณปู่จึงถามหลานว่า “หนูกลัวอะไรหรือ ? ที่นี่ไม่มีใคร มาทำอะไรหนูได้หรอก” เธอพูดทั้งๆ ยังหอบว่า “หนูเห็นคนรูปร่างใหญ่โต

ถือไม้กระบอง หัวมีเขาสองเขาและอีก ๔-๕ คน หัวโพกผ้าแดงเข้ามาทางหน้าต่าง เข้ามามีบคอหนู แล้วอุ้มหนูไป หนูเรียกให้ปู่ช่วย ปู่ก็ไม่ช่วย”

เนื่องจากหลานยังเหนื่อยและตื่นเต้น คุณปู่จึงยังไม่รบกวนซักถามอีก ปล่อยให้นอนพักผ่อน และแพทย์ได้ให้น้ำเกลือในเวลาต่อมา ปล่อยให้หลานพักผ่อน และแพทย์ได้ให้น้ำเกลือในเวลาต่อมา จนเวลาล่วงไปถึงประมาณ ๑๕.๐๐ น. จึงตรวจอาการอีกครั้ง เห็นว่าปลอดภัยจึงอนุญาตให้น่ากลับบ้านได้ เมื่อถึงบ้านมีอาการหิว รับประทานอาหารแล้วก็กลับไปพักใหญ่ ครั้นตื่นขึ้น คุณปู่คุณย่าจึงช่วยกันสอบถามความทรงจำอันประหลาดของเธอ

ต่อไปนี้จะได้เรียบเรียงเรื่องราวในความจำของเธอโดยอาศัยบันทึกของ ส.ด.อ.ผาด จุงใจ คุณปู่ของเธอและหลวงตา ได้สอบถามเธอด้วยตนเองบ้าง ขอเรียบเรียงแต่ย่อๆ เท่าที่หน้ากระดาษจำกัด

เมื่อเธอถูกอุ้มออกจากหน้าต่างไปแล้วถูกบังคับให้เดินไปในที่ที่ไม่เคยผ่าน เธอเห็นต้นไม้ประหลาดขึ้นอยู่มากมายเป็นป่าพิศไปทีเดียว ต้นไม้นั้นมันมีหนามแหลมคมเต็มไปหมด มีคนทั้งผู้หญิงผู้ชาย ล้วนแต่เปลือยกายพากันปั่นป่ายขึ้นไป ถูกหนามแทงเลือดโขมกาย คนไหนกลัวเจ็บไม่ยอมขึ้น ก็มีคนข้างล่างคอยเอาหอกแทงกัน ต้องปีนขึ้นไปให้หนามเกี่ยวแทงเจ็บปวดรื้อรังลั่นพ้อขึ้นไปสูงๆ ก็มีนกตัวใหญ่ ปากเป็นเหล็กบินมาจิกฉีกเนื้อออกเป็นชิ้นๆ

เธอทนดูไม่ต้องต้องหลบตาเพราะเสียวสยอง เดินต่อไป ลืมตาขึ้นอีกครั้ง พบผู้ชายผู้หญิงหลายคนถูกมัดยืนอยู่ บนหัวมีกงจักรพัด คมจักรบาดหัวกระจุยกระจาย เลือดเนื้อสาตกระเซ็นเป็นวง เธอแข็งใจถามเขาว่าทำไมเป็นอย่างนี้ เขาบอกเธอว่า **เมื่อเป็นมนุษย์อยู่ เขาเนรคุณทารุณพ่อแม่อย่างสาหัส**

จากนั้นก็ถึงศาลาหลังหนึ่งมีผู้หญิงแก่ผ้าอยู่บนนั้น กำลังใช้มือที่กำผ้าทูปอกตัวเอง แล้วก็ร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด เธอถามว่าทูปอกทำไม ? นางบอกว่าเมื่อเป็นคน นางทารุณเข่นตีลูกตนเองและลูกเลี้ยงด้วยความเกลียดชัง

ต่อไปก็พบ **ปู่ของเธอเอง (มิใช่ ส.ด.อ.ผาด)** ถูกมัดไว้ไม่มีผ้าห่ม มีน้ำเลือด น้ำเหลืองไหลเฟะเยิ้มทั้งตัว ปู่บอกเธอว่าเมื่อยังมีชีวิตอยู่ได้เบียดเบียนรังแกทั้งคนและสัตว์ไว้มาก “หนูช่วยปู่ด้วย” แต่เธอช่วยปู่ไม่ได้ ถูกบังคับให้ผ่านปู่ไป ได้พบ **เจ๊กขายปลาที่ตลาดนกระจอก (ตลาดสดข้างบ้าน)** เธอจำได้ เห็นกำลังถูกมัดให้นอนอยู่ มีหัวถูกผ่าออกเป็นสองซีก ผอมมีแต่หนังหุ้มกระดูก

ได้พบกระเทยใบใหญ่มีน้ำเตีอดพล่าน และมีหัวกะโหลกต้มเคี้ยวแต่ไม่มีไฟ มีคนถูกเข่นตีอยู่หลายคนเสียงร้องนำหวาดเสียวขนลุกขนพอง พอพ้นจากภาพอันน่าหวาดเสียวไปแล้ว ก็ถึงที่แห่งหนึ่งมีสาวรับจัดอย่างสวยงาม ทั้งถาดและถ้วยชามซึ่งมีฝาปิด ล้วนเป็นทองคำทั้งสิ้น ตั้งอยู่เรียงรายทั้งสองฟากทางมองสุดสายตา ผู้นำพาเธอเดินไป ถามว่าหนูอยากกินไหม ? เธอบอกว่าอยากกิน เขาบอกว่าของเหล่านี้เป็นของหนูทั้งนั้น หนูจำไม่ได้หรือ ว่าได้ทำร่วมกับผู้ใจ

บุญคนหนึ่ง เธอนึกถึงคุณย่า..... เขาบอกว่านั่นแหละเป็นของหนูด้วย กินได้ทุกอย่าง

เธอจึงเข้าไปเปิดฝาถ้วยขนมอาหารแต่ละอย่าง กำลังร้อนๆ มีควันจุกหอมน่ากิน เธอก็เลยกินเสียอิ่ม มีที่ไม่ร้อนอยู่อย่างเดียวคือ น้ำส้มคั้น ดื่มแล้วหวานชื่นใจ จากนั้นก็เจอข้าวสารใส่ตุ้มแก้ว เมล็ดโตๆ งามๆ ตั้งเรียงไว้หลายสิบตุ้ม เจอขนมฝรั่ง เจอหัวเป็นหัวไก่ จำได้ว่าเคยเอามาต้มเป็นอาหารเลี้ยงสุนัข แต่ที่นี้อยู่ในอ่างทองคำ พบข้าวสุกคลุกเนื้อปลา ใส่อ่างทองคำไว้หลายสิบอ่าง ทำให้นึกถึงข้าวแมว พบหนังสือพิมพ์มัดวางไว้เป็นตั้งๆ จากสิ่งเหล่านี้

เขาก็พาเธอเดินไปจนกระทั่งเกือบจะถึงกำแพงใหญ่ แลเห็นมีภูเขาอยู่ลึกเลยเข้าไป ได้พบพระองค์หนึ่งรูปร่างเหมือนพระพุทธรูป ที่เธอเคยบูชากราบไหว้ที่บ้าน พระท่านถามคนนำพามาว่า “โยมจะพาเด็กคนนีไปไหน..... นำเขากลับไปส่งบ้านเสีย..... เอามาผิด เป็นคนละคนนะชื่อเดียวกัน”

คนนำนึ่ง พระพูดต่อไปอีกว่า “ไหนดๆ ก็พามาแล้ว ให้ดูข้างในเสียหน่อยซิ” คนนำนึ่ง พระองค์นั้นก็เลยพูด เปลี่ยนความคิดว่า “อย่าเลยไม่ต้องให้ดูหรอกเท่านี้ก็พอ อยู่นานนักไม่ได้ เขายังมีงานรออยู่ทางบ้าน พาเขาไปส่งเถอะ” แล้วหันมาพูดกับเธอว่า “จำไว้นะหนู ต่อไปนี้ความชั่วความบาปอย่าทำ.....” คนนำพูดสอดขึ้นด้วยเสียงขู่ตะคอกว่า “เฮ้อโอดน้ำไปซิ”

ขณะนั้นเธอเห็นแม่น้ำกว้างเกิดขึ้นขวางหน้า จนปัญญา เห็นว่าหมดทางกลับเสีย แล้วก็บังเอิญได้ยินพระพูดว่า “ไม่ได้ทำอย่างนั้นไม่ได้ เอาเขามาอย่างไรก็ไปอย่างนั้นซิ” อย่าจับพล้นทันที มีนกใหญ่ตัวหนึ่งชนสีทอง มีขาสองขา (นกไม่น่าจะมีขามากกว่าสองขา เขียนตามที่เธอเล่า) มาหมอบลงให้เธอนั่งบนหลัง แล้วก็บินพา กลับผ่านผู้หญิงรูปร่างสวยๆ ลอยอยู่กลางอากาศ (นางฟ้ากระมัง ?) ร้องทักเชิงแซ่ไปหมด

มีคนหนึ่งร้องว่า “หนูแล้วมาเที่ยวใหม่นะจ๊ะ” เมื่อจะพ้นจากกลุ่มผู้หญิงสวยๆ เธอเสียดายอยากเหลียวไปดูอีก ก็ถูกคนนำพา ที่ลอยมาเร็วพอกับนกบินขู่ว่า “อย่าเหลียวกลับไปดูนะ ขึ้นเหลียวจะแทงให้ตาย” จากนั้นก็ถึงบ้าน เขาบอกว่า “เฮ้อถึงแล้ว” เธอลงจากหลังนก ด้วยความกลัว รีบวิ่งเข้าบ้าน ปากก็ร้องว่า “หนูกลัวแล้ว อย่าทำหนูเลย” ต่อแต่นั้นเธอก็ฝัน เหตุการณ์ก็เป็นดังกล่าวมาแต่ต้น.....

ก่อนจะเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ เด็กหญิงผู้นี้มิได้ป่วยไข้แต่อย่างใด ไม่เคยอ่านหนังสือมาลัยสูตร หรือเนมิราชชาดกหรือฟังเทศน์ฟังธรรม จึงไม่มีความรู้เป็นพื้นฐานจนสามารถจะผูกนิยายแบบคัมภีร์ศาสนาราวกับนักเทศน์ผู้เชี่ยวชาญอย่างนี้ ถ้าเช่นนั้นประสบการณ์จากสัญญาประหลาดนี้ จะเกิดจากอุปาทานได้อย่างไร ? ทั้งวัยของเธอก็เรียกได้ว่า เริ่มจะเดียงสาเท่านั้น

คัมภีร์พระศาสนาได้ช่วยอบรมให้มนุษย์ เกลียตนรกรักรักรักร จนกลายเป็นนิสัยกระแสน้ำของคนไทย ใครจะคิดทำชั่วขึ้นมา แม้นตำรวจจะไม่จับ หรือไม่ถูก

นินทา แต่ก็ยังมีความอายและความกลัวนรกคอยหักห้ามเอาไว้ เมื่อจะทำความดี ก็ไม่ต้องกังวลว่าคนจะไม่เห็น ไม่ยกย่องสรรเสริญเพราะมีความมั่นใจว่า “แม้คนจะไม่เห็นแต่ผีสังเวยดารู”

นี่แหละที่มาของความอายชั่วกลัวบาป ทั้งที่ลับและที่แจ้ง และรากฐานของจรรยามนุษยแต่ดั้งเดิม ซึ่งรักษาชาติคุ้มครองสังคม ให้ปลอดภัยจากอันตรายและก่อให้เกิดจารีตประเพณี อันเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่ช่วยให้เกิดสง่าราศี เราจะมีรือนรกสวรรค์ทิ้งเสีย ด้วยความรู้อันทันสมัยที่นิยมกันในปัจจุบันนี้ละหรือ ?

บางทีเรื่องของเด็กหญิงลัดดา อินทรวิจิตร ที่หลวงตาเรียบเรียงขึ้น จะช่วยให้พวกเราพากันเสียดายเรื่องนรกสวรรค์ขึ้นมาบ้างกระมัง ? ความโง่ ที่คอยกีดกันคนไม่ให้กระทำชั่ว จะไม่มีประโยชน์บ้างเจียวหรือ ?

..... เอวัง